

Ook al grimlachend durft Stefaan

Beste Els, Een beetje gênant, ik weet het maar het laatste schrijfsel van jouw dagboek lekte tot aan de Kust. Ik maak het jou graag terug over, samen met mijn raadseltjes voor de kinderen. Ben wel een beetje geschrokken van Els haar 7 gecumuleerde mandaten én van die hoge bezoldigingen. Temeer wanneer ik dacht van jezelf gehoord te hebben dat Els zo fel tegen het establishment is. Stefaan is dan toch de enige echte outsider. Groetjes vanuit Koksijde en tot snel aan de Kust.

Liefste Dagboek,

Weer een drukke Corona lockdown dag voorbij. Mijn lichtblauwe pyjama aangedaan (die met het rode streepje). Want beste dagboek eerlijk gezegd dat donkerblauw – dat van die aangeboren liberalen je weet wel - is toch mijn favoriete kleur niet. Lichtblauw, een beetje wollig en wat rood dat doet mijn ogen glinsteren van pret. En dan nog van die mooie versterkte ellebogen, echt mijn ding... Want mijn ellebogen dat werkt nog altijd goed bij mij ook dankzij de dagelijkse smeerbeurt met voedende crème.

Deze morgen, na een verfrissende wandeling door de eenzame Brusselse straten (wat verlang ik terug naar die drukte van overvolle bussen, trams en gehaaste pendelaars als hun vakantie-lockdown eindelijk ten einde zal zijn) en een bordje ontbijtgranen, in eerste instantie de ochtendkranten gelezen. Een politicus moet immers prioritair nakijken of hij niet zelf in het nieuws is gekomen. Vandaag helaas geen nieuws omtrent mijzelf. Na de boze lezersbrieven van vorige week was ik toch zeer sterk verbaasd dat er zo veel mensen zijn die niet terug aan het werk willen. Blijkbaar is hun gedwongen afzondering van het normale dagelijks leven voor hen niet hinderlijk. Alleen de reductie van hun maandelijkse inkomsten voelt wellicht wat vervelend maar er is toch héél véél steun geweest naar technische werkloosheid toe, Vlaamse premie voor de energiefactuur, opschorting van afbetaling van de woonlening?.... Het zijn allemaal maatregelen waar ik als beroepspoliticus met 7 gecumuleerde mandaten niet voor in aanmerking kom.

Na mijn lectuur en overpeinzingen was de voormiddag al goed opgeschoven. Dringend tijd voor een koffie. Ik kijk er altijd naar uit om langs te gaan in het Vlaams Parlement, want daar is de koffie op zijn best en met mijn vele mandaten en commissies waarin ik zetel kan ik wel stellen dat ik een echte koffiekenner geworden ben. Nu mijn eigen koffie is ook wel lekker, maar tegen jezelf praten is niet zo leuk als met Gwendolyn, Burgemeester Bart van Oostende of Minister Bart van Mechelen wat koffie-geleuter uit te wisselen.

Gelukkig waren de kinderen na mijn koffie zo tegen 11 uur nog aan het chatten, gamen, facebooken of twitteren. Want die Smartschool waarmee zij vandaag nieuwe leerstof te verwerken zouden krijgen

was toch niet optimaal werkend. Terwijl ik Arme Jo op de radio hoorde dacht ik eigenlijk is dat hier toch Arme Ben. In Brussel lossen ze dat toch beter op. Geen examens meer en iedereen wordt gedelibereerd door de klassenraad. Als dat maar geen verkapte klassenjustitie wordt. Heimelijk denk ik dat iedereen geslaagd zal zijn. Moet toch eens nadenken of ik daar geen videoboodschap zou over rondsturen. Dat ik kwaad ben dat er geen examens meer zijn met het risico dat de straatoverlast nu een langere zomer zal duren.

Over de middag de zwaar getroffen Horeca gesteund. En pizza aan huis laten bezorgen. Zeg wat heb ik lang moeten wachten op de Patron van mijn favoriete pizzeria die sedert de Corona-maatregelen niet meer van tafel tot tafel gaat maar zelf aan huis bezorgt. En daar dan nog eens dezelfde prijs voor vraagt ook... Zijn personeel is toch allemaal met technische werkloosheidsvakantie? Ik had voor mijn steun aan zijn zwaar getroffen zaak toch een korting verwacht. Nu, enfin, de pizza was lekker.

Mijn siësta kon zo maar om 14 uur beginnen en was lang maar niet deugddoend. In mijn long chair liggen denken aan onze zomervakantie. Het wordt dit jaar zeker niet rondreizen door Frankrijk, Spanje of Portugal. En ook de Brusselse zomerfestivals zal ik niet kunnen gebruiken om mijn politieke PR te verzorgen. Zal toch eens bellen met Bart de Keizer van de Koningin der badsteden. Misschien kunnen wij een huisruil organiseren en kan ik dan – als feitelijk domicilie houdende Oostendenaar – een strandpasje krijgen om bij mooie dagen één van de vele stranden van mijn geboortestad te herontdekken. Lang uitslapen zal er dan wel niet bij zijn want om het mooiste plaatsje op het strand te hebben zullen wij er vroeg bij moeten zijn.

En, beste dagboek, wat alleen gebeurt op een vervelende commissievergadering waar ik mijn zitpenning te verdienen heb gebeurde nu spontaan... ik viel in een lichte slaap en droomde. Droomde dat ik als Partijvoorzitter aan de onderhandelingstafel zou zitten met al de collega's van de andere partijen. Hoe zou ik er moeten voor zorgen dat ik zéker rond de tafel zit voor een Vivaldi-coalitie of misschien geel-blauw-rood in combinatie met blauw-rood bij onze Waalse vrienden? Een groot probleem dat ik – ook in mijn stoutste dromen - nog niet opgelost kreeg. Want met al die onderhandelaars die zeggen het algemeen belang te dienen maar eigenlijk vooral zichzelf belangrijk laten uitschijnen, is het niet evident dit nog te overtreffen zonder dat het opvalt. Toen Elio in mijn overpeinzingen aan de onderhandelingstafel verscheen schrok ik wakker. Maar enfin, voor ik liberaal werd was ik toch even socialist. Ik heb toch voldoende inlevingsvermogen om een stuk mee in het socialistisch verhaal te gaan? Maar dan zal wellicht niet alleen mijn inlevings- maar ook mijn inleveringsvermogen serieus getest worden.

Ach dagboek nu nog een uurtje of 2 Corona lockdown beleven. Ik blijf in mijn kot maar neem ook de goede raad ter harte om zeker een keer per dag te gaan joggen. Nog niet zo lang geleden jogde ik van Vlaams Parlement naar Stadhuis naar Senaat, maar dat is vandaag niet aan de orde. Ik heb dan maar mijn klassieke route gevolgd en het aangename aan het nuttige gepaard. Wat stond er weer een gigantische file aan die ijsbar. Geen toeristen maar kinderen en thuiswerkers die gedwongen aan het spijbelen zijn en andere Brusselaars die wachten om dringend terug aan het werk te gaan. Wie tijd heeft kan geduldig wachten, wie het druk heeft zoals ik laat zo'n wachtrij aan zich voorbijgaan. Het aangename was er dus niet bij. Het nuttige bestond uit de nodige boodschappen voor het avondeten in mijn supermarkt. De uitbater stond zelf aan de ingang. In drukke discussie met een klant die het niet apprecieerde dat hij moest wachten omdat het druk in de winkel was. Hij was er 's morgens blijkbaar al geweest maar toen waren de kipfilets nog niet in de winkelrekken. Mijn spontane gedachte was: "er zijn toch heel wat mensen die zich ook in deze tijden als echte onnozelaars gedragen die de essentie van de maatregelen nog steeds niet willen begrijpen. Ja, daar moet iemand over blijven communiceren, misschien kan ik dat in de bak van de één of andere viroloog draaien, die laten we toch zichzelf al helemaal opranden door hen de dagelijkse crisis-communicatie te laten doen. Daar zijn wij als politici niet goed in want wij zijn van de compromissen." Zeker toen ook bleek dat zijn winkelkar heel wat meer dan wat kipfilet bevatte. Dat ventje was aan het hamsteren volgens mij. Niet OK want dit drijft de prijzen altijd maar verder op, straks krijgen we nog hyperinflatie. En hij

had – evenmin als de meeste mensen – een mondk masker aan en kwam toen ik in de winkel was gevaarlijk dicht bij mij in de drogisterij waar ik op zoek was naar een flesje shampoo.

Terug thuis en aan het werk. Dringend mijn sociale media gecontroleerd en links en rechts wat getwitterd, gefacebookt en één en ander geliket. Toch maar het idee meepikken om op één of andere manier mondk maskers ter beschikking te stellen van iedereen. Aan Maggie moet ik geen advies vragen dus zal ik een deal moeten fiksen met Philippe. Ik zal mijn leiderschap tonen en iedereen aan het werk zetten na testing én met mondk masker. Hoe ik het gedaan krijg om iedereen op voorhand en tijdig getest te krijgen daar breek ik nu nog altijd mijn hoofd over. Maar ja dat is een probleem dat ik elegant in de boot van Sophie Wilmes geladen heb. Met 7 MR-ministers in deze volmachtenregering moet er toch één en ander gedaan gekregen worden zal ik maar denken.

Beste dagboek, het was ondertussen avond, mijn slaatje gezond op en ik voelde nog energie. Dus heb ik nog eens zitten nadenken hoe ik het zou moeten aanpakken als er nog een Voorzittersdebat met Bart, Egbert en Stefaan komt. Ik schrok bij de vorige debatten niet van Bart die het goed kan zeggen maar vooral van de manier waarop Egbert uit de hoek kon komen om dan nog maar te zwijgen van Stefaan. Die durft nogal zeg. Hij cumuleert evenveel zelfstandige activiteiten als ik politieke mandaten en durft het aan om zich ook kandidaat te stellen. En dat voor een halve voorzittersvergoeding én met zoals in het bedrijfsleven de slogan ‘no cure no pay’. Straffe gast om dat zomaar te durven zeggen, ik moet hier zeker over zwijgen. Heb ook zijn andere gedurfde standpunten er eens op nagelezen. Zeker iets mee te doen, maar hoe pik ik links en rechts zonder dat het al teveel opvalt?

Mijn dagboek is terug bijgewerkt terwijl ik al zappend van het ene Corona-programma naar het andere bij Gert terechtkom op zijn Evanna-schip. Zo’n dagelijks forum zou mij nu goed uitkomen. Dringend daar een pak mondk maskers gaan afleveren denk ik nog zodat gans die technisch werkloze crew weer aan het werk kan. Zal er mijn telefoonnummer bijvoegen. Misschien contacteert Gert mij dan nog wel om nog eens straf uit de hoek te komen.

Slaapwel. Morgen ben ik er opnieuw dagboek.

DISCLAIMER: Dit artikel is gebaseerd op de levendige fantasie van de auteur. Elke feitelijke overeenstemming met personen, toestanden, omstandigheden, evoluties uit het verleden of de toekomst berusten louter op toeval of eventuele lekken zonder wetenschappelijke basis.